

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.116/2017/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év június hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különös visszaesőként elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. év március hó 23. napján kelt 23.B.69/2015/101. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét testi sértés bűntette kísérletének (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) minősíti.

A szabadságvesztés büntetés tartamát 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

A vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 777.659 (hétszázhetvenhétezer-hatszázötvenkilenc) Ft.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék 2017. március 23. napján kihirdetett 23.B.69/2015/101. számú ítéletével a vádlott bűnösségét különös visszaesőként elkövetett emberölés bűntettében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés h) pont) állapította meg és ezért őt 13 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Egyúttal kötelezte a vádlottat, hogy az eljárás során felmerült 764.959,- forint bűnügyi költséget fizesse meg az államnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosítása végett, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, míg a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pest Megyei Főügyészség fellebbezésének írásban benyújtott indoklásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság túlzottan nagy jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, míg a súlyosító körülményeket túlságosan csekély mértékben vette figyelembe. Érvelése szerint a vádlott fokozottabb társadalomra veszélyességét jelzi, hogy korábban már felelősségre vonták minősített emberölés büntette miatt és a vád tárgyává tett cselekményt másik büntetőeljárás hatálya alatt, büntetés-végrehajtási intézetben próbálta meg végrehajtani. Véleménye szerint a kísérletet csak csekély fokban lehet a vádlott javára értékelni, mivel a cselekményt kitartóan követte el és annak befejezése rajta kívülálló körülmények okán maradt el. Mindezek alapján meglátása szerint a vádlottal szemben a középértéket legalább elérő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt, ezért indítványozta a vádlottal szemben hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabását.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1005/2015/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védőjének perorvoslatát nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást és a tényállást a bizonyítékok egyenkénti és egymással összefüggő gondos értékelése alapján megalapozott mérlegeléssel állapította meg. Az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, indokolási kötelezettségének eleget tett. Véleménye szerint a cselekmény minősítése is törvényes, azonban hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság tartalmilag ugyan alkalmazta, de konkrétan nem jelölte meg a tárgyi és alanyi oldali szempontokat meghatározó 3/2013. BJE iránymutatást, ezért ennek a másodfokú eljárásban való kiegészítését és pótlását indítványozta. A súlyosító körülmények túlsúlyával kapcsolatban kifejtett ügyészi álláspontot fenntartva kiemelte, hogy a kiszabott büntetés nem áll arányban a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott középérték szerinti büntetés kiszabás elvével, így a büntetés törvénysértően enyhe, nem elegendő ahhoz, hogy a vádlottal szemben a törvényben előírt büntetési célt, vagyis az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét a középértékhez igazítva súlyosítsa, a rendelkező részt akként pontosítsa, hogy a bíróság a vádlottat szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg, továbbá rögzítse, hogy a vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezés irányát téves jogi minősítésben jelölte meg, ezért indítványozta az emberölés büntettének kísérlete helyett testi sértés büntette kísérletének megállapítását és erre tekintettel a kiszabott büntetés enyhítését.

Az elsődleges indítvánnyal kapcsolatban kifejtette, hogy meglátása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat ugyan számba vette és értékelte, azonban tévesen jutott arra a következtetésre, hogy védencét ölési szándék vezérelte, amely szándékot véleménye szerint önmagában már az a tény is cáfol, hogy a hosszan elhúzódó cselekmény során védenca még a közepes mértékű erő kifejtéstől is tartózkodott. Utalt arra, hogy a vádlott jó fizikumú személy, aki olyan nagyságú erőbehatást is ki tudott volna fejtetni, amivel a sértett élete veszélybe kerül, azonban erre nem került sor, amely körülményből kizárólag arra lehet következtetni, hogy a vádlott kontrollálta magát, illetve a cselekményt.

Hivatkozása szerint a bot sértetthez dobását és a sértett vizelettel leöntését is figyelembe véve a cselekménysor inkább egy színházi előadásnak felelt meg, mint emberölési szándéknak, melynek során védencét a sértett megalázása és nem megölése motiválta. Hangsúlyozta, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy ha sok ember előtt megöl valakit, annak komoly következményei lesznek, azonban egy áthelyezési kérelemért mindezt nem kockáztatta volna meg, kizárólag elégtételt akart venni a sértetten, így az elsőfokú ítéletben idézett szavak, kifejezések használatával is csak félelmet akart kelteni sértettben. Érvelése szerint az ölési szándék ellen ható körülmény, hogy védenca a lepedőt nem teljes erőből szorította, továbbá az a tény is, hogy egy idő után felhagyott a sértett bántalmazásával, majd a sértett kizárólag másnap jelezte a történetet, aznap éjjel együtt aludt a vádlottal.

Mindezekből véleménye szerint az következik, hogy védenca kellemetlen helyzetbe akarta hozni a sértettet, azonban a szándéka még csak eshetőlegesen sem irányult a sértett életének kioltására, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és testi sértés büntetnének kísérletében állapítsa meg védenca bűnösségét, amire tekintettel jelentős mértékben enyhítse a vele szemben kiszabott büntetést.

A vádlott az utolsó szó jogán kérte figyelembe venni, hogy az eljárás alatt kirendelt Kitanics Márk igazságügyi szakértő a vizsgálat elvégzésekor nem tapasztalt a sértettnél olyan körülményt, amelyből arra lehetett volna következtetni, hogy veszélyben volt az élete. Végezetül kijelentette, hogy nem állt szándékában súlyos sérülést okozni a sértettnek, erre tudatosan odafigyelt.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül a vádlott és védőjének a cselekmény eltérő minősítését és ezzel összefüggésben a büntetés mérséklését célzó fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, a vádlottat, a sértettet és a tanúkat, valamint az igazságügyi orvosszakértőt és a pszichológus szakértőket is meghallgatta, továbbá a szakvéleményeket és az okirati bizonyítékokat ismertette, illetve a rendelkezésre álló helyszínrajzot és fényképfelvételeket is a bizonyítás anyagává tette. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a szükséges mértékben számot adott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen megvizsgálta a bizonyítékokat és azokat értékelési körébe vonta, majd a Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, azaz indokolási kötelezettségének eleget tett.

A Budapest Környéki Törvényszék eljárása során, így különösen a tanúk és a szakértők meghallgatásakor számos egyéb, a tényállásból kimaradt részletkérdést is tisztázhatott volna, azonban összességében megállapítható, hogy a büntetőügy érdemi megítéléséhez és a cselekmény büntetőjogi minősítéséhez szükséges tényezőket feltárta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett.

A bizonyítékokat, így különösen a tanúvallomásokat kellő részletességgel értékelte, majd ezt követően annak is indokát adta, hogy a sértett vallomását, miként támasztották alá a tanúvallomások többsége és az orvosszakértői megállapítások, egyben megcáfolva a vádlott tagadó nyilatkozatait. A logika szabályainak megfelelően tért ki arra is, hogy az egyes tanúvallomások és a sértett eljárás

során tett nyilatkozatainak részletei hogyan voltak egymásba illeszthetők, azonban annak ellenére, hogy a sértettnek a büntetőügy érdemi megítélése szempontjából releváns állításait a tanúk többsége, továbbá az igazságügyi orvosszakértő megállapításai is megerősítették, a bizonyítási eljárás alatt túlzott jelentőséget tulajdonított az igazságügyi pszichológus szakértők - Kitanics Márk és Pál Enikő - írásban és szóban tett megállapításainak, így különösen annak a kérdésnek, hogy a sértett mennyire élményszerűen adja elő a történeteket. Az iratanyagból kitűnik, hogy a hivatkozott kérdés vizsgálata közvetett módon a sértett szavahihetőségére irányult, azonban a szavahihetőség megállapítása nem szakértői kompetenciába, hanem a bíróság feladatkörébe tartozó kérdés, melynek eldöntése nem hárítható át másra. Ezzel kapcsolatban egyébként Kitanics Márk kijelentette, hogy „Az általam elvégzett vizsgálat nem hazugságvizsgálat (...)” (63. számú elsőfokú tárgyalási jkv. 3. oldal). Az eljárás során kirendelt szakértők egyetértettek abban, hogy a sértettnél nem tárható fel kóros fantáziaműködés, míg az előadása élményszerűségének vizsgálata az egyéb bizonyítékokra, így különösen a szemtanúk vallomásaira tekintettel nem bírt jelentőséggel.

A törvényszék mérlegelése, bizonyítékértékelő tevékenysége logikai hibáktól mentes volt, megállapításai nem iratellenesek, így okkal vetette el az elsőfokú bíróság a vádlottnak a tettlegesség tagadására irányuló védekezését. Az elsőfokú eljárással ellentétben a vádlott és védője a másodfokú eljárásban már nem is vitatta a bántalmazások tényét, kizárólag azok büntetőjogi megítélését.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma alapján csak kisebb részben kell kiegészíteni.

A tényállás kiegészítése előtt a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet vádra vonatkozó részét annyiban egészíti ki, hogy az NF.2900/2014/25-I. számra hivatkozással feltünteti a vádirat számát.

A tényállás személyi részét az előéleti adatok tekintetében a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki:

- A Zala Megyei Bíróság Fk.13/2001/58. számú ítélete az Fkf.56/2003/12. számú másodfokú határozat által emelkedett jogerőre.
- A másodfokú bíróság feltünteti továbbá, hogy a vádlottat legutóbb a Nagykáta Járásbíróság - a Budapest Környéki Törvényszék 1.Bf.1126/2015/21. számú határozata által - 2016. október 20. napján jogerős 8.B.40/2014/35. számú ítéletével a 2013. február 12. napján társtettesként elkövetett lopás büntettének kísérlete miatt - mint visszaesőt - 1 év 2 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés utolsó napja 2016. december 17.

A történeti tényállást az alább még részletesen kifejtendő okokból kizárólag annyiban módosítja, hogy mellőzi az elsőfokú ítélet 3. oldalának harmadik bekezdés negyedik sorából az „ - azzal a szándékkal, hogy a sértettet megölje -,” mondatrészt, valamint ugyanezen oldal utolsó előtti bekezdésének utolsó két mondatát, miszerint „A nyaki sérülésekkel összefüggésben fennállott a halálos kimenetel lehetősége, ha a nyaki leszorítás legalább közepes erővel megfelelő ideig - 1-2 perc - érvényesült volna. A halálos eredmény elmaradása a sértett védekezésének, illetve a segítségére siető zárvatársak segítő beavatkozásának volt köszönhető.”.

Az így helyesbített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A Budapest Környéki Törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmény jogi minősítésével az ítélet tábla nem értett egyet.

Az elsőfokú bíróság ítélete 28. oldalán rögzítette, hogy a tanúvallomások alapján megállapítható volt a sértett életének kioltására irányuló vádlotti szándék, azonban a cselekmény jogi minősítésekor a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglalt szempontrendszer figyelembevételével a tanúvallomásokon túl meg kellett volna vizsgálnia valamennyi tárgyi és alanyi tényezőt annak érdekében, hogy a vádlott elkövetéskori szándékára vonatkozólag helyes végkövetkeztetésre jusson. Az elsőfokú bíróságnak valamennyi körülményt értékelési körébe kellett volna vonnia, hogy ítéleti bizonyossággal állást foglalhasson abban a kérdésben, hogy a vádlottnak a cselekmény véghezvitele időpontjában fennállt tudata emberölésre, vagy csupán testi sértésre irányult-e, amely kérdés aggálytalan eldöntéséhez nem elegendő kizárólag a tanúvallomások értékelése.

Az irányadó tényállás alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a cselekmény jogi minősítésének kérdésében az emberölés büntetnének kísérlete mellett az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérlete képezheti még vizsgálat tárgyát. Amint arra már utalt a másodfokú bíróság e két bűncselekményt az határolja el egymástól, hogy az elkövetőt testi sértés okozásának vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e.

A sértett megölésére irányuló szándékot alátámasztó tényezőként értékelhető, hogy mind a fej hónalj alá húzása és a nyakának ebben a testhelyzetben való erős szorítása, mind az összetekert lepedővel hátulról történt fojtás - egyéb feltételek fennállása mellett - alkalmas lehet az élet kioltására. Ugyancsak az ölési szándékra utalhatnak a vádlott tényállásban feltüntetett kijelentései, mint például a „megöllek, kinyírlak te csótány”, vagy a „megdöglesz te szemét” szavak használata. Végezetül szintén az emberölésre irányuló szándékként lehetne figyelembe venni a bántalmazás többszöri megismétlésének tényét.

A fentebb írtakkal szemben a testi sértésre irányuló szándékot támasztja alá az a körülmény, hogy a vádlott mindhárom, egymástól elkülönülő bántalmazás során megölhette volna a sértettet, így a hónaljfogással megvalósított nyakszorítás esetében egy hirtelen és gyors mozdulattal, míg a lepedővel való fojtás során olyan mértékű erő kifejtés alkalmazásával, hogy sem a sértett, sem más nem tudta volna a kezét a lepedő alá betenni.

Az összetekert lepedővel történt fojtással kapcsolatban a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a sértett és a jelen volt zárkatársak egy része azért tudta enyhíteni a nyak és a lepedő közé betett kézzel a szorítás erejét, mert a vádlott által kifejtett erő nem volt olyan nagyságú, hogy ebben megakadályozta volna őket.

A nyomozó hatóság és az elsőfokú bíróság sem vizsgálta azt a kérdést, hogy a sértett, illetve a tanúk miként - teljes kézfejjel vagy csak az ujjai által - nyúltak a lepedő alá, így az iratanyagból erre vonatkozó adat nem áll rendelkezésre, azonban mindez nem változtat a már említett tényen, hogy sikerült a lepedő alá nyúlniuk, amiből kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a nyilvános ülés közvetlensége alapján is megtapasztalt kifejezetten erős testfelépítésű vádlott nem húzta teljes erejével a lepedőt. Jelen helyen szükséges arra is rámutatni, hogy az ügyadatokból kitűnően a vádlott lényegesen erősebb, izmosabb testalkatú és nagyobb testtömegű személy a sértetthez képest, ami szintén azt támasztja alá, hogy erre irányuló akarat esetén már az első nyakszorítás alkalmával megölhette volna a sértettet.

Az igazságügyi orvosszakértő a sérülés elhelyezkedése és jellege alapján közepesnél kisebb erőbehatást véleményezett (nyom. ir. 125. oldal), amiben nyilvánvalóan közrejátszott az a

körülmény is, hogy az erőbehatást tompította a sértett, illetve a zárkatársak keze, azonban az említettnél nagyobb erő kifejtésre utalás bármiféle bizonyíték, így különösen erre vonatkozó orvosszakértői megállapítás hiányában csak feltételezésnek minősülne, ezért helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor ítéletének tényállásában a közepesnél kisebb erővel történt szorítás tényét rögzítette. Az erő kifejtésnek ez a mértéke azonban szintén az ölési szándék ellen ható tényező. E tárgykörben rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a sértettnek az elkövetéssel összefüggésbe hozható esetleges légvételi problémájára, vagy fuldoklására vonatkozólag nem áll rendelkezésre adat, amely körülmény szintén az emberölésre irányuló szándék megállapításához szükséges erő kifejtés hiányára utal. Dr. Eperjessy István igazságügyi orvosszakértő a nyomozati szakban elkészített szakvéleményében a halálos kimenetel reális lehetőségét ugyancsak megfelelő nagyságú (legalább közepes) és időtartamú (legalább 1-2 perces) erőbehatáshoz kötötte (nyom. ir. 135. oldal), azonban e feltételek együttes megvalósulása az eddig kifejtettek alapján fel sem merülhetett.

A sértettet ért támadások között viszonylag hosszabb idő telt el, azaz a vádlott bántalmazó magatartása nem volt folyamatos, majd az utolsó inzultust követően sem a sértett, sem más nem jelezte a történeteket a büntetés-végrehajtási intézet alkalmazottainak, ellenkezőleg, a sértett lefeküdt aludni - értelemszerűen a vádlottal azonos zárkában - és csak másnap reggel tett említést az inkriminált eseményekről, amely körülményből arra lehet következtetni, hogy egyáltalán nem érezte az életét veszélyeztetve, így azt sem tartotta szükségesnek, hogy az éjjelt a vádlottól eltérő helyiségben töltsen. A vádlott az éjszaka folyamán már nem is bántalmazta a sértettet, amely vádlotti passzivitásból ugyancsak a sértett életének kioltására irányuló szándék hiányát lehet megállapítani.

A cselekményt kiváltó indítók a sértett áthelyezését célzó kérelmi lap volt, amely a vádlott szemszögéből nem tekinthető olyan súlyú sérelemnek, amelyből a sértett megölésére irányuló akarat következne. Tanú1, aki a tanúk közül a sértettel leginkább azonos módon adta elő a történeteket, a nyomozás során kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy véleménye szerint a vádlott nem ölte volna meg zárkatársát, a cselekményt úgy jellemezte, hogy „Ez egy erőfitogtatás volt.” (nyom. ir., 315. oldal). Az elsőfokú bíróság előtt mind tanú2, mind tanú1 „színháznak”, illetve „színjátéknak” minősítette a vádlott magatartását (56. számú elsőfokú tárgyalási jkv. 6. és 9. oldal), ekként utalva arra, hogy a vádlott valójában nem akarta megölni a sértettet. A másodfokú bíróság megítélése szerint ezek a nyilatkozatok összhangban állnak a ténnyel, hogy a sértett a történetek ellenére a vádlottal közös zárkában töltötte és az éjszakát, vagyis a sértett sem értékelte olyan súlyúnak a sérelmére elkövetett cselekményeket, amely azonnali, halaszthatatlan beavatkozást igényelt volna a büntetés-végrehajtási intézet részéről.

Az elsőfokú ítélet a vád tárgyává tett eseménysort folyamatában, összefüggésében nem vizsgálta, kizárólag az egyes részkörülményeket értékelte, majd azok alapján a cselekmény egészére nézve téves jogi következtetést vont le. Az eddig kifejtettek alapján a tényállásban rögzített események sorozatából az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben kizárólag a sértett megalázására, megleckéztetésére és ezzel párhuzamosan a testi sértés okozására irányuló akarat állapítható meg.

Figyelemmel a vádlott és a sértett között meglévő fizikai különbségre, az elkövetés módjára (fojtás), az ahhoz használt eszközre (összetekert lepedő) és a megtámadott testtájékra (nyak), a vádlottnak fel kellett ismernie, hogy a bántalmazásokkal okozati összefüggésben fennállt az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetősége, ugyanis közismert, hogy a fojtás során a nyakat érő szorító-nyomó erőbehatás alkalmas arra - amint azt a nyomozati szakban kirendelt orvosszakértő is rögzítette szakvéleményében -, hogy olyan testi sérülést eredményezzen, amely életveszélyes állapotot idéz elő.

A tényállás alapján tehát nem lehet kétséges, hogy életveszély ténylegesen nem következett be, azonban ennek reális lehetősége fennállt, és az eredmény elmaradása a sértett védekezésének, valamint a zárvatársak közbeavatkozásának volt a következménye.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a védelem érvelésével egyetértve azt állapította meg, hogy a vádlott szándéka testi sértésre irányult, míg az életveszélyes eredmény okozására az előzőekben kifejtettekre tekintettel az eshetőleges szándéka terjedt ki, ezért a cselekményt a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette. A kísérlet törvényhelyeként a másodfokú bíróság feltünteti a Btk. 10. § (1) bekezdését.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azok annyiban szorulnak kiegészítésre, hogy a vádlott visszaesőnek minősül, ami súlyosítóként került értékelésre.

A vádlottnak felrótt cselekmény anyagi jogi minősítésének fentebb hivatkozott megváltozása a büntetés jelentős enyhítését indokolta, ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés tartamát a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel arányban álló 5 évre, továbbá a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát ugyancsak 5 évre mérsékelte.

A szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként a másodfokú bíróság rögzíti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját és a Btk. 34. §-át. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés törvényhelyét a másodfokú bíróság a Btk. 61. § (1) bekezdésére szűkíti, továbbá feltünteti még a Btk. 33. § (2) bekezdését is, míg a tartamát megalapozó törvényhelyet a Btk. 62. § (1) bekezdésében jelöli meg.

A börtön fokozat a Btk. 35. § (1) bekezdésén és a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontján, a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem vezette át a költségjegyzéken a 2015. szeptember 11. napján megtartott előkészítő ülésen a kirendelt védő díjával felmerült 12.700,- forint bűnügyi költséget (8. számú elsőfokú bírósági jkv. 4. oldal), így az ítéletábra megállapította az elsőfokú eljárás során felmerült vádlottat terhelő bűnügyi költségnek a hivatkozott tétellel megnövelt összegét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2017. június hó 15. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence sk.
előadó bíró

. Kósa Zsuzsanna sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 23.B.69/2015/101. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.116/2017/9. számú ítéletében írt változtatásokkal 2017. június hó 15. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. június hó 15. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő